



# ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ...

**ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ**

**Ο** Νίκος Παπάζογλου γεννήθηκε στην όμορφη Θεσσαλονίκη από φτωχή οικογένεια. Η πρώτη του επαφή με τη μουσική έγινε όταν ήταν μόλις οκτώ χρόνων. Κάποιος επισκέπτης, ξέχασε το μπουζούκι του σ' ένα από τα γλέντια που διοργάνωνε ο πατέρας του. Δεν τον άφησαν να το αγγίξει, αλλά όταν οι δικοί του φεύγανε, το άρπαζε απ' την ντουλάπα με μια σκούπα και το πελεκούσε. Παιδευόταν πάνω σε τραγουδια της εποχής, ώσπου κατόρθωσε και έβγαλε το πρώτο του κομμάτι. Ο τίτλος του ήταν «Είμαι κρεμάλα» και ήταν ένα ελαφρορεμπέτικο του καιρού.

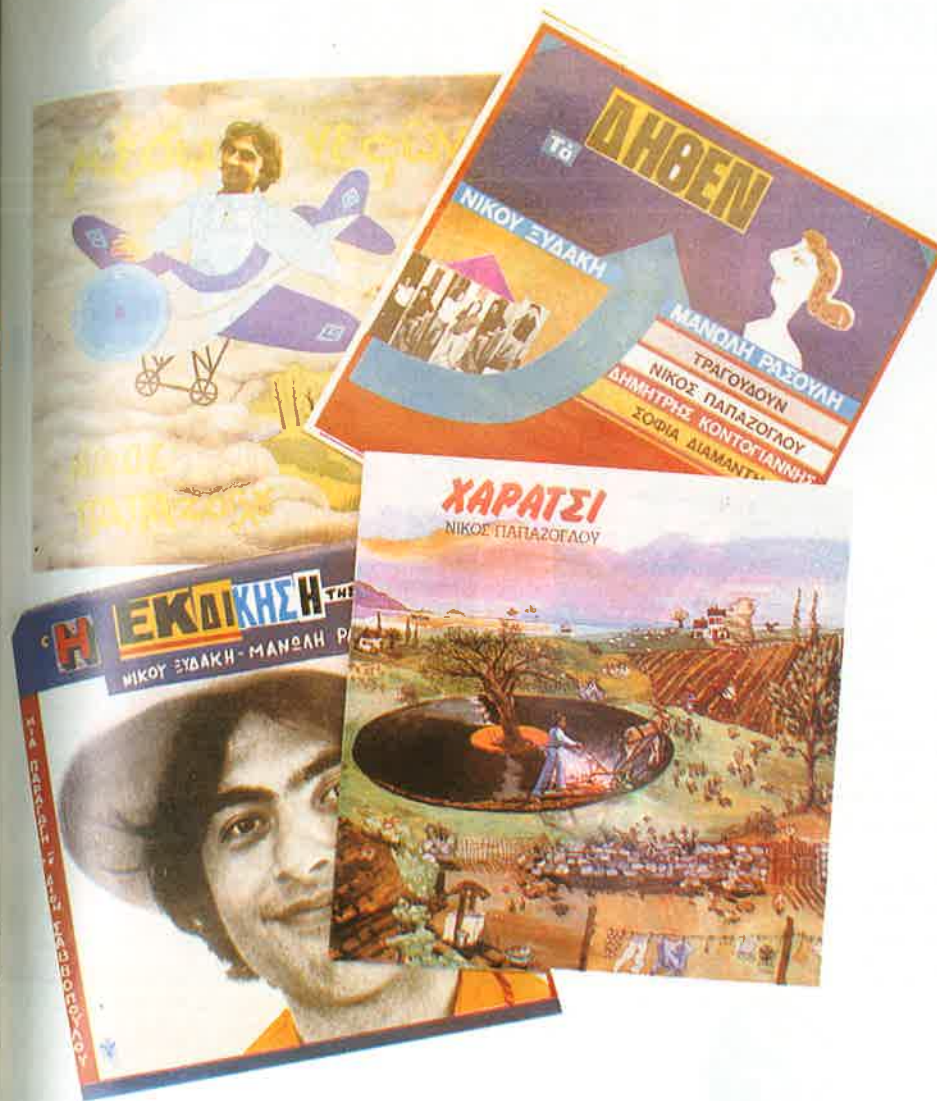
Άρχισε τότε να το παίζει στα καφενεία. Τα γεροντάκια τον ενθάρρυναν. Στο γυμνάσιο μπήκε βαθύτερα στα πράγματα όταν μπλέχτηκε με μερικούς που παίζανε κιθάρα, οπότε το πήρε πολύ στα σοβαρά. Τον συγκινούσε η ροκ γιατί σ' αυτήν, έβρισκε κανείς έντονη διαμαρτυρία. Ο λόγος ήταν ο τότε ψυχρός πόλεμος και η μικρή μπάντα της λειτουργούσε όπως όλα τα ροκ σχήματα, σαν κίνημα μ' ένα γενικό κλίμα διαμαρτυρίας, σαν μια κραυγή. Τα λιγοστά Αγγλικά που ήξεραν τους βοήθησαν στο να μεταφράζουν τα ροκ τραγούδια του εξωτερικού χώρου, πράγμα που τους έκφραζε απόλυτα.

Μπαίνουμε στη χρονιά 1963, όπου ο Νίκος Παπάζογλου επηρεάστηκε πολύ από ένα δίσκο του Μπομπ Ντίλαν που άκουσε χωρίς καν να έχει ιδέα για τον ίδιο τον τραγουδιστή. Μέρα - νύχτα προσπαθούσε να βγάλει εκείνα που άκουσε. Η γενικότερη τριβή άρχισε. Βρήκαν μερικές σακατεμένες κιθάρες, τις επισκεύασαν, και πήγαιναν για πρόβες σ' ένα θλιβερό υπόγειο. Το ραδιόφωνο του σπιτιού λειτουργούσε σαν ενισχυτής. Το παρατσούκλι «Πους-πουλ» που του κόλλησαν το πήρε από έναν τύπο

παλιού ενισχυτή της «ειδικότητάς» του. Παράλληλα έφτιαχνε και δική του μουσική: Τα δικά του τραγούδια.

## ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΤΟΥ «ΔΟΥΛΕΙΕΣ»

Με το πρώτο του συγκρότημα παίζανε τα κυριακάτικα πρωινά στα κέντρα. Οι δυσκολίες τότε ήταν ένα σύνθημα φαινόμενο, μια και δεν υπήρχαν τα πικ-απ. Παίζανε σε διάφορα μέρη ώσπου ένα πρωινό, η πολυπόθητη διάκρισή τους έγινε όταν δίνανε συναυλία σ' ένα κέντρο στη Θεσσαλονίκη, τη «Χαβάη». Διακρίθηκαν ιδιαίτερα ο Νίκος, διότι οι «Ολύμπιανς» τον ανακάλυψαν και τον κάλεσαν να αντικαταστήσει τον Πασχάλη που πήγαινε στρατό. Τα δυο χρόνια στους «Ολύμπιανς» τον δίδαξαν πολλά. Κοιμόταν αργά, και ξυπνούσε πρωί-πρωί, για το σχολείο. Ήταν μια δύσκολη περίοδος. Σε τέτοιο κλίμα έβγαλε το γυμνάσιο.



ο τελευταίος του, η ζωντανή συναυλία στο Λυκαβηττό.

Μετά τους «Ολύμπιανς» ασχολήθηκε με τους Blown Up, που όμως δεν κράτησαν πολύ διότι βγήκαν τα πικ-απ.

Οι ορχήστρες των νυχτερινών κέντρων ήταν οι κύριες ασχολίες του μετά το στρατό, ώσπου τα βαρέθηκε και βάλθηκε να φτιάχνει το δεύτερό του καλό στούτιο (όχι σαν το πρώτο) με την ονομασία «Το αγροτικό».

Ο παλιός του φίλος Διονύσης Σαββόπουλος, που πήγαινε συχνά στη Θεσσαλονίκη, συναντήθηκε με το Νίκο και άρχισαν τα γλέντια, τις δοκιμές, τις ηχογραφήσεις κτλ. Τότε ο Νιόνιος του ζήτησε να λάβει μέρος στους «Αχαρνείς», ο Ρασούλης, ο Μπουλάς, οι αδελφοί Κατσιμίχα και ο Νίκος έγιναν ένα και φτιάχνανε τραγούδια στα σπίτια τους. Ακολούθησε η «Εκδίκηση της γυφτιάς» με παραγωγή το Διονύση Σαββόπουλο. Δίσκος-σταθμός στο ελληνικό τραγούδι.

## Ο ΝΙΚΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Ακολούθησαν τρεις ακόμη δίσκοι, «Το χαράτσι», τα «Σύνεργα» κι

τινος πρόκειται. Είναι ένα δομικό υλικό». Πιστεύει πως «υπάρχουν δυο είδη μουσικού κοινού: Αυτοί που δέχονται τα πάντα αβίαστα και αυτοί που βλέπουν τα πάντα με αυστηρότητα. Όμως οι άνθρωποι που με πολλή σοβαρότητα επιλέγουν τους χώρους και τις μουσικές εκδηλώσεις δε λείπουν ούτε απ' την Κύπρο, ούτε απ' την Ελλάδα». Για το καλό ελληνικό τραγούδι δηλώνει πως δεν υπάρχει καμιά περίπτωση να χαθεί. Δεν τον νοιάζει που τραγουδάκια της ώρας, χωρίς καμιά καλλιτεχνική επεξεργασία, γνωρίζουν επιτυχία, αντί να παίζονται σε παιδικούς σταθμούς. Δεν τον αφορά καθόλου, όπως ακριβώς δεν τον ενδιαφέρει και δε ζηλεύει καθόλου έναν άνθρωπο που κερδίζει πολλά λεφτά στο Λόττο.

«Εγώ παιδεύομαι πολύ για να βγάλω το μεροκάματό μου. Εκείνου... του 'φεξε, που λέμε αλλά να είσαι σίγουρος ότι αυτός ο προβολέας που του 'φεξε σίγουρα θα μετακινηθεί, για να φέξει κάποιου άλλου».

Για το λαϊκό τραγούδι δε φοβάται διότι συνεχώς θα ξεμυτούν άνθρωποι που φτιάχνουν νέα, καλά τραγούδια. Χρόνο για να ακούσει κάτι καινούργιο δεν έχει διότι είναι ιδιαίτερα αφοσιωμένος σ' αυτό που ιδίως κάνει. «Ό,τι ακούει το ακούει απ' το ραδιόφωνο. Δεν «πάει μαζί» με τα Μ.Μ.Ε. στην Ελλάδα διότι, όπως σε όλο τον κόσμο «παίζουν τον ίδιο καταστρεπτικό ρόλο», «πουλάνε άμμο για χρυσόσκονη και κατασαμάνοιο για αστακό».

## ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΤΟΜΕΙΣ

Για τους νέους στην Ελλάδα λέει ότι είναι πολύ φτωχοί και τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα για έναν νέο να τα καταφέρει. «Χρειάζεται να προσπαθήσουν πολύ και να προσηλωθούν σ' αυτό που κάνουν για να πετύχουν». Δεν ξέρει πού θα βρουν αυτά τα παιδιά το κουράγιο για να τα καταφέρουν. Είναι πολύ ζόρικα τα πράγματα διότι «βομβαρδίζονται από μια καταναλωτική ιδεολογία, χωρίς να έχουν φράγγο στην τσέπη, να συμμετάσχουν κι αυτοί στον καταναλωτικό χορό. Γι' αυτό υπάρχουν και οι συμμορίες, και οι ληστείες, γι' αυτό γεμίζουν οι φυλακές με κόσμο».

Απ' αυτό παρασύρονται σε κακές παρέες, ναρκωτικά, και ό,τι κακό βάζει ο νους σου. Γίνονται έτσι διότι μεγάλωνουν βλέποντας ότι δεν υπάρχει θέση γι' αυτούς στον κόσμο στον οποίο ζουν. Μακάρι να βρουν το κουράγιο να κάνουν κάτι μόνοι τους. Και για μένα όταν μεγάλωνα δεν ήταν εύκολα τα πράγματα. Χρειάζεται μια πολύ δημιουργική απασχόληση, και μια πολύ καλή παρέα για να την